

נידה כזו. (מול תוס' מ"ט) עד כח. (המשנה)

ביאורי מושגים
 'אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה' - רב פפא מסביר שאדם הלומד תורה ראוי שישאל כל שאלה שהיא גם אם עלולים לצחוק עליו.
 שכן השואל שאלה מיותרת שגרמה לו להתבזות - סופו להתנשא ולהיות תלמיד חכם בעל ידע רחב, והשותק מחשש שיצחקו עליו - סופו שלא ידע לענות כשישאלו אותו!!!
 מלא תרוד רקב - מת שלא חסר ממנו כלום וכן לא התערב בו כלום - הרקבון שלו מטמא במשא ואוהל בשיעור מלא תרוד. (ר' שמעון סבר שגם אחרי שלב הריקבון אם התערב ברקב משהו הרקב לא מטמא)

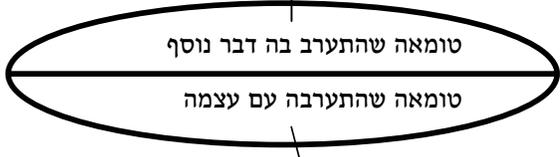
יש ברייתא המקבילה למשנה בה חלוקים ר"מ (המקביל לת"ק) ור' יהודה, ר' יוסי, ור' שמעון.
 ר' מאיר מודה שלא מטמאים במקרה שבו הוציאו את שפיר מהבית.
 במקרה זה הוציאו את הולד פעמיים ולכן הוא ודאי נימוח.

ציטוט מהמשנה
 שליא בבית - הבית טמא, ר"ש: ייתכן שהולד נימוק קודם שיצא.

רקב (רקבון של גופת אדם) שהתערב בו עפר רגיל:
 חכמים: מטמא, ר"ש: מתבטל.
 מהו טעמו של ר"ש:
 ר' המנונא: טומאה שהתערב בה דבר נוסף מתבטלת, שיטתו של ר"ש היא כללית.
 רבנן דבי רב: ביטול ברוב (רבה דחה את דבריהם כיוון שאם יש ביטול ברוב אז העפר צריך להתבטל ברקב ולא להיפך).
 רבה: ר"ש סבר שטומאה שהתערב בה דבר נוסף מתבטלת אבל הוא סבר זאת רק בנוגע לטומאת רקב.
 (הטעם לכך - בתחילת היווצרות הרקב אם התערב בו משהו הוא לא מטמא - כיוון שכך גם בסוף אם התערב משהו הוא לא מטמא).
 רבה חייב לסבור שטעמו של ר"ש בנוגע לשליא הוא כר' יוחנן.

טעמו של ר"ש:
 ר' המנונא: טומאה שהתערב בה חומר נוסף מתבטלת, ר' יוחנן: משום ביטול ברוב.

ר' יוחנן טען שגם ר' אליעזר ב"י סבר כר"ש:
 בהמה שהוציאה שק דם: ראב"י: החררה תיקבר והבהמה פטורה מבכורה.
 ברייתא נוספת: אותה חררה אינה מטמאת.
 למרות שמניחים שהיה ולד - הוא לא מטמא. זאת כיוון שהוא התבטל ברוב (בדם).

ר' יוחנן הסובר שמת שהתערבה צורתו טמא - סובר כר' אליעזר:
 ר' אליעזר: אפר מת מטמא בשיעור של רובע הקב.

ר' יוחנן: עצם הטענה שמת שהתערבה צורתו טהור אינה מבוססת. הדיוק של ר"ל מהברייתא לא הכרחי.

טעמו של ר"ל: דין זה נלמד ממת שצורתו התערבה שהוא טהור.

ר"ל: שפיר שעירבבו אותו במימיו - טהור.

ברייתא

המפלת יד או רגל עם אצבעות שלמות:
 טמאה טומאת לידה. ואין חוששים שהגוף
 שממנו באו האברים הוא גוף אטום (גוף
 אטום אינו נחשב ולד).

רב חסדא ורבה בר רב הונא:
 כיוון שחוששים שהלידה
 נמשכה זמן רב - אין נותנים
 לה ימי טוהר.

רב הונא: עובר שהוציא את ידו והחזירה - חוששת מדרבנן
 לטומאת לידה.
 שנאמר 'ויהי בלדתה ויתן יד' (לימוד זה הינו אסמכתא בעלמא).